

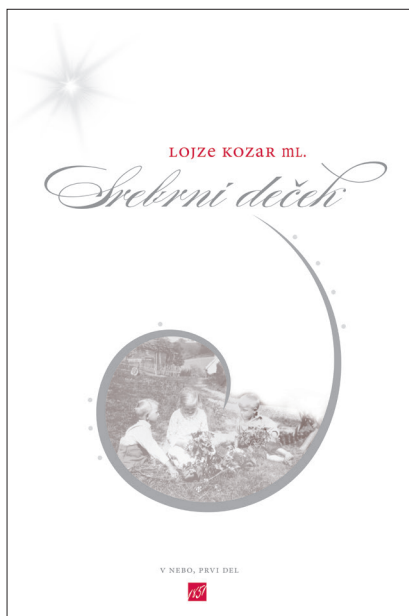

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

LOJZE KOZAR ML.: SREBRNI DEČEK

Podatki o knjigi

- Naslov: Srebrni deček
- Trilogija: V nebo, prvi del
- Avtor: Lojze Kozar ml.
- Urednica: dr. Tanja Ozvatič
- Format: 135 mm x 210 mm
- Vežava: mehka z zavih
- Število strani: 240
- ISBN: 978-961-278-508-6
- Cena: 18 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba v sodelovanju z Župnijo Odranci
- Leto izdaje: 2020

Kontakt

Uredništvo

T 03 426 48 00

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Stodesetletnica rojstva Božjega služabnika Alojzija Kozarja

Zgodbe z naslovom Srebrni deček so prvi del biografske trilogije V nebo, ki na literarni način pripovedujejo o otroštvu in mladosti Božjega služabnika Alojzija Kozarja (11. 11. 1910 – 29. 4. 1999). S svojim duhovniškim in kulturnim delom je zaznamoval najprej Odrance, kjer je vzpostavil župnijo in postal njen prvi župnik, nato slovensko Cerkev, v kateri je opravljal različne službe, pa tudi širši slovenski kulturni prostor – kot pisatelj, ki je z lepo besedo oznanjal in ljudi usmerjal k viru vsega lepega in dobrega.

Srebrni breg v Prekmurju že tisočletja deli kapljice dežja, po prvi svetovni vojni pa je med Slovenijo in Madžarsko razdelil tudi ljudi. Zaznamoval je tudi življenje dečka, ki je bil rojen ob njem, ki je na tem bregu pasel krave, se igral, stal ob preranem materinem grobu, hodil v šolo, spoznaval ljudi in življenje, potem pa se na ta breg vedno znova vračal. Alojzij Kozar je zrastel iz Srebrnega brega in sam postal srebrn, dragocen; ker je imel odprte oči za ljudi okoli sebe in za vse tisto, česar oči sploh ne morejo videti, ampak vidi srce.

Njegov nečak in istoimenski pisatelj Lojze Kozar ml. nam s spretno literarno pripovedjo in uvidom v dušo prekmurskega človeka na začetku 20. stoletja prepričljivo naslika Kozarjevo mladost. Rojen je bil v Martinju, kjer je otroštvo preživel na domači kmetiji. Mati je umrla, ko je bil star tri leta, brat Vendel pa štiri. Odraščal je obdan z nežno ljubeznijo očeta Jurija, tete Julije in babice Elizabete, zaradi česar mu je bilo težko oditi na gimnazijo v Mursko Soboto in nato na Ptuj. Še prej pa z malim Lujzekom preromamo kraje od Gornjega Senika do Nedele (Gornji Petrovci) ter spoznamo cerkev sv. Ane v Boreči, kjer Lujzek že kot otrok zasliši klic v duhovniški poklic. Tja se po bogoslovnih letih v Mariboru vrnemo na njegovo novo mašo. Pisatelj nam skozi pripoved spretno predstavi nežno in Bogu predano Lujzekovo dušo, željno znanja, služenja ljudem in dela za dobro vseh, ob tem pa tudi zgodovinski okvir tega območja med madžarskim in slovenskim jezikom.

Leta 2015 je Kongregacija za zadeve svetnikov izdala dekret, s katerim določa, da se ta srebrni deček Alojzij Kozar odslej imenuje Božji služabnik in da zanj lahko poteka postopek za razglasitev za svetnika.

O avtorju

Lojze Kozar ml. je bil rojen leta 1958 v Murski Soboti, otroštvo je preživel v Martinju. Po končanem študiju na Teološki fakulteti v Ljubljani in v Mariboru je bil kaplan v Beltincih, Lendavi in Odrancih, kjer je leta 1991 kot župnik nadomestil prvega odranskega župnika, svojega strica Alojzija Kozarja. Od leta 2015 opravlja službo generalnega vikarja škofije Murska Sobota. Sodeluje tudi pri škofijskem postopku za beatifikacijo Božjega služabnika Alojzija Kozarja. Od leta 1988 je član uredniškega odbora zbornika *Stopinje*, ki ga ureja od 2000.

Izpod njegovega pisateljskega peresa:

Najlepši klas (2005), *Mučenec ob Muri* (2008), *V svetišču družine* (2008), *Legendarna pot* (2009), *Srebrno poletje* (2009), *Vsa moja ljubezen* (2010), *Dozoreli klas* (2015), *Pripovedi o Mariji* (2018), *Srebrni koraki* (2018), *Panonski cvetovi za Marijo* (2019), *Srebrni deček* (2020).

Napisal je tudi besedila duhovnih vsebin, ki so izšla v tiskani obliki: *Križev pot* (Halasov) (2002, 2003, 2011, 2017), *Odprite vrata Kristusu* (2015), *Skupaj čez zlati most* (2018), *In vendar živimo - Križev pot Slovencev ob Muri* (2018), *Križev pot ob Kregarjevih freskah* (2019).

Iz knjige

Smrt, ti neusmiljena dekla, jemlješ to, kar je dragoceno. Iz srečnežev napravljaš uboge siromake, iz bogatašev reveže. A vendar ostaja nekaj, kar ni v tvoji oblasti. To je tisto nevidno v človeku, tisti temelj, ki človeka dela človeka. To je upanje, to je vera, to je dobrota, to je ljubezen.

(Stran 23)

Ne le breg, tudi ljudje so srebrni. Ker imajo v sebi neminljivo bogastvo. Umirajoča žena veruje in upa, v svojem srcu nosi kal večne ljubezni. Njen mož Jurij trpi, a ostaja pokončen, s pogledom na Križanega ali še bolje, s pogledom za Križanim, na nebu, kjer se Križani spreminja v Vstalega. Babica stiska k sebi vnuka Vendela in Lujzeka in njena topla dlan razdaja mir in varnost, vrača izgubljeni raj. Teta Julija, ki je prišla pome, ima pogled, poln nezlomljive vere, in roke, ustvarjene samo za druge. In drugi zbrani ravno tako razodevajo notranje bogastvo duha. Zato je ta breg zares srebrn ali srečen, kot je prej povedal hlapec. Srečen, ker ima take dobre ljudi.

(Stran 23)

Kjer je veliko trpljenje, tam bodo zrasli dragoceni sadovi. Trpljenje otrokovega srca pa je še bolj dragocena njiva za zlato žetev.

(Stran 26)

Lujzek je ostal sam v tujem kraju, med tujimi ljudmi. A čas dela čudeže. Z vsakim korakom postaja kraj bolj domač, z vsakim srečanjem postajamo ljudje bližji drug drugemu. Tudi Lujzeku se je tako dogajalo. Seveda ne brez notranje bridkosti in ne brez trdne volje, da izpolni to, kar od njega pričakujejo domači, predstojniki in kar navsezadnje od njega pričakuje Bog.

(Stran 128)